

SATU RÄMÖ

RÓSA

ABJÖRK

HROB V LÁDE

IKAR

ISLANDSKÝ
KRIMI
BESTSELLER

SATU RÄMÖ

RÓSA A BJÖRK

Preložil Andrej Števko

IKAR

Satu Rämö
RÓSA & BJÖRK

Copyright © Satu Rämö, 2023

First published in Finnish with the original
title Rósa & Björk by WSOY, Helsinki.

Published in the Slovak language by arrangement
with Bonnier Rights Finland and Kristin Olson Literary Agency.

Translation © 2025 by Andrej Števkó

Cover art © www.buerosued.de

Credit: mauritius images / Westend61 / Kerstin Bittner

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Preklad diela vyšiel s finančnou podporou

FILI – Finnish Literature Exchange

ISBN 978-80-575-0079-7

*Na konci svojej cesty ťa nájdem,
Teba, ktorú tak nesmierne milujem.
Vraciam sa domov,
prichádzam späť.*

(Pieseň Jóna Sigurðssona
Ég er kommin heim – Prichádzam domov, 1960)

KEDYSI

1. KAPITOLA

1994, Ísafjörður

Veľké mokré snehové vločky svižne dopadali na čelné sklo auta, akoby sa tam zletel roj veľkých múch. Bol november, začínala sa zima. Ľudia chodili potme do práce aj z nej. Slnko na niekoľko hodín vystúpilo na severný obzor, no stále ho zakrývali hory okolo mestečka. Celú zimu bolo v tieni.

Zaťal zuby a rukami zvieral volant. Tušil, že už poriadne mešká. Pred hodinou zapadol s autom do záveja, a kým ho vytiahol, stratil drahocenný čas. Nestíhal.

Auto šlo príliš pomaly, no neodvážil sa pridať. Ešte nemal zimné pneumatiky a na ceste sa šmýkalo. Ak by zrýchľil, mohol by zísť z cesty a všetko by bolo stratené.

Nemal tu dnes byť, pasovať sa s touto situáciou. Vyčítal si, že s tým súhlasil, no nemal na výber. Nikto nemá záujem o takého osamelého nevzdelanca, nikde nezoženie stálu prácu. Jeho babička rada hovorievala, že nie je možné meniť karty uprostred hry. Človek musí hrať s tými, ktoré má v ruke. Ostala ako mladá vdovou a sama sa musela starať o hromadu detí, dojiť kravy a soliť tresku. Musela veľa pracovať, aby mala nejaké peniaze. Ani teraz to nebolo inak. On sa musel uspokojiť s príležitostnou prácou, či už legálnou, alebo nezákonnou. Ten druhý typ mu prinášal viac peňazí a tie on potreboval. Takto ich mohol získať.

Vyhrnul si rukáv na svetlom vlnenom svetri a pozrel na hodinky. Štyri hodiny, no sneženie už stihlo doraziť od mora až k mestu. Doriti aj s takou robotou. Podľa predpovede mala búrka prísť až neskôr večer. Zdalo sa, že cesta za kruhovým objazdom je očistená. Rozhodol sa zariskovať a trochu pridať. Sneženie silnelo, no lampy popri ceste mu pomáhali udržať si smer.

Vtom to zbadal a zhasla aj posledná iskierka jeho nádeje. Školský autobus. Dopravný prostriedok s deťmi si to šinul oproti nemu po dedinskej ceste. Zožieralo ho trpké sklamanie. Nestihol to. Na najbližšej križovatke odbočil doprava a vydal sa na svoju ulicu. Zastavil pred domom, vypol motor a premýšľal. Zotrel si z čela malú kvapku potu. Jazva ho svrbela. Vždy ho začala svrbieť, keď znervóznel.

Hrubým nechtom na ukazováku sa na nej párkrát poškrabal. Pôžitok. Necht sa vnoril do zvrásnenej a zuhrovanenej pokožky a kížal sa hore a dolu po jazve. Hlboko si vzdychol a ďalej sa škrabal. Samozrejme, viac než dobre vedel, že to nie je rozumné, no na chvíľu mal taký dobrý pocit, že skrátka nemohol odolať.

Vtom si uvedomil, čo potrebuje urobiť. Školský autobus má veľa zastávok. Mohol by ho predbehnúť a počkať na jednej z nich. Jasné, presne tak to urobí. Práve otáčal kľúčik v zapalovaní, keď si všimol naľavo akýsi pohyb. Otvorili sa dvere na jeho dome. Otočil sa tým smerom a videl, ako z neho vychádzajú dve malé dievčatá. Zastali na rohu a o niečom sa rozprávali. Museli byť zohnuté, aby sa lepšie chránili pred chumelicou.

Čo tu ešte robia? Školský autobus už predsa odišiel. Možno ho zmeškali. Napriamril sa, no nenaštartoval. Zatiaľ. Nechcel vzbudiť pozornosť.

Pozrel sa na deti lepšie. Vyzerajú presne, ako ich opísal objednávatel'. Objednávatel'. Volal tak všetkých, pre ktorých robil niečo za peniaze. Sprvoti mal z dnešného zadania divný pocit, no skutočne veľká suma utišila všetky pochybnosti, a tak ho prijal. Mali to byť tri dievčatá, videl však len dve. Kde je to tretie? Chvíľu sa obzeral po okolí, no nikoho iného nezbadal. Nič to. Jednoducho spraví všetko tak, ako sľúbil.

Dve malé dievčatá, jedno trochu vyššie. Zimné čapice z ovčej vlny, mladšie má zimnú bundu s kožušinkou na krku. Vyššie červenú aktovku s poníkom. Stále sa zhovávajú. Mladšie ukazuje na topánky a začína plakať. Staršie ho obíjme okolo ramien a niečo mu šepká do ucha.

Vtom dievčatá kamsi odchádzajú. Opatrne, malými krokmi si to namierili na hlavnú cestu a rukami sa snažia chrániť pred prudkým snežením. Hlavná cesta vedie len jedným smerom, von z centra. Pozorne sleduje dve sklonené deti kráčajúce v snehovej fujavici. Našartuje, až keď vytuší, že sú dostatočne ďaleko. Ani raz sa neobzreli. Kráčajú vedľa seba po kraji cesty.

Vidí, že sú v zákrute pri kostole, a pohne sa. Zlé počasie zahnať ľudí dovnútra. Nikto sa teraz nemože po vonku, ak má inú možnosť. Na ceste tak nie je ani veľa áut. Všimol si, ako oproti dievčatám ide jedno sivé auto a mieri do dediny, no neunúvalo sa ani len spomaliť.

Skvelé. Jednoducho paráda, hútal si. Spokojný bude objednávatel' aj on sám. Urobí, čo má, a všetci budú víťazi. Teda okrem... no, nevie, ako dievčatá. Nedokázal si vôbec predstaviť, ako budú reagovať. Veď ich ani poriadne nepozná a napokon vôbec nepochopil myšlienkové pochody objednávatel'a.

Začal nerytmicky bubnovať po volante. Rozumieť veciam nebola jeho starosť. Preto sa ani nepokúšal zamýšľať, prečo má dievčatá odvieť a čo s nimi bude. Urobí, čo

sľúbil, a dostane svoju odmenu. Potom na všetko zabudne, akoby sa to nikdy nestalo.

Prešlo niekoľko minút a sneženie na chvíľu ustalo. Vypol stierače. Cítil sa spokojne a myšlienky mu zabľúdili k peniazom, ktoré dostane. Čo všetko môže mať za takú krásnu sumu! Bude mu to stačiť aj na vlastný byt. Môže si dať pauzu od nudných pomocných vonkajších prác, nechať brigády iným a chvíľu si užívať život. Na zohavenej tvári sa objavil spokojný úsmev.

Zahol na kraj cesty a zastavil. Čakal, kam budú dievčatá pokračovať. Staršie stále držalo mladšie za ruku. Pridali do kroku.

Spokojne sa usmieval, keď pochopil, kam kráčajú. Nebudú sa snažiť dostať domov cez hory, ale pôjdu do nového tunela. Všetci miestni vedeli, že tunel popod horu spájajúci tri dediny je už prerazený. Zatiaľ síce nebol otvorený pre autá, dalo sa ním však prejsť.

Opäť začalo snežiť. Deň sa chýlil k večeru a ubúdalo svetla. O chvíľu bude vonku taká tma ako v tom tuneli. Znovu sa spokojne usmial a začal si škrabať jazvu. Plán dievčat mu vyhovoval viac než náramne. V tuneli nikto nie je. Nikto teda neuvidí, čo sa stane.

Sledoval ich zo vzdialenosti niekoľko sto metrov z okna svojho auta. Krok za krokom sa blížili k tunelu. Posledná vec, ktorú videl, bola aktovka s poníkom na chrbte staršieho z dievčat. Potom sa stratili.

Ešte raz sa nachytro obzrel okolo seba. Nikde žiaden pohyb. Žiadni ľudia ani autá. Obklopovala ho čoraz temnejšia tma. V žltých igelitkách na zadnom sedadle boli iba šaty a niekoľko plyšiakov, ako kázal objednávateľ. Ešte raz si dlho a s pôžitkom ukazovákom poškrabal jazvu. Potom dupol na plyn. Auto vošlo do tunela.

2. KAPITOLA

Leto 2008, Ísafjörður

Vetrovka mu sedela ako uliata, hoci bol vysoký a pre nízku stoličku sa musel nepohodlne zohnúť do predklonu. Nechápal, prečo vôbec niekto chce tieto nekomfortné dizajnové dánske stoličky. Snažil sa natiahnuť si nohy pod stolom. Nábytok v koňakovej farbe mu nepripadal dvakrát pekný, no azda zapadal do minimalistického škandinávského štýlu v dome. Jedna stolička stála určite viac než mesačný nájom jednoizbového bytu v centre Reykjavíku.

Zamýšľal sa, že keby musel, za tie peniaze by si kúpil pohodlnú stoličku. To však nehrozí. Odsunul ju ďalej od jedálenského stola, vystrel chrbát a preložil si pravú nohu cez ľavú.

„Toto boli vždy strašné stoličky,“ poznamenal okuliarnatý pán a nalial vysokému hosťovi do veľkého pohára horúci nápoj. Manželkin štýl zariadenia mu nebol pochuti, no ako povedal, naučil sa s tým žiť. „Aspoň sa nehádame, keď tu môže gazdovať, ako chce. A keď má dobrú náladu, aj ja si môžem skôr dovoliť niečo navyše.“

Muž s okuliarmi žmurkol na znak porozumenia a vrátil kanvicu chrómovej farby s kávou na podstavec.

Vysoký chlap sa chápavo zasmial a načiahol sa po nádobku so smotanou na stole. V robote mali kolegovia zdra-

votníci zvyk naplniť chladničku v odpočinkovej miestnosti krabicami smradľavého odtučneného mlieka. Zamiešal si kávu striebornou lyžičkou, uchlipol si a na chvíľu privrel oči. Plnotučná smotana zvýraznila hlbokú chuť tmavej praženej kávy. Až teraz naplno cítil, že žije.

ANI JEHO STARÝ PRIATEL sa rozhodne nemohol sťažovať. Mal nádherný, veľký a svetlý dom, aspoň dvesto metrov štvorcových. Úhľadná záhrada a vzadu na dvore čľapotala fontána. Steny zdobilo súčasné severské umenie a novotou žiariace elektrospotrebiče v kuchyni zodpovedali najnovším trendom a vzorom, ktoré prezentovali časopisy o bývaní.

„Parádny dom. Nikdy predtým som tu nebol,“ pochovál kamarátovo obydlie.

„Prestahovali sme sa sem pred niekoľkými rokmi. Potrebovali sme niečo priestrannejšie,“ povedal okuliarnatý muž, posadil sa oproti k stolu a prisunul k hostovi čokoládovú bonboniéru.

„Len si zober, belgická čokoláda. V Bruggách je skvelá čokoládovňa, natrafil som na ňu raz na služobke. Občas si ich objednávame aj domov,“ pokračoval, zobral si jeden bonbón a na tvári sa mu zjavil tajuplný úsmev.

„Tá čokoládovňa je celkom osobitá liga,“ povedal, zdvihol ruku do vzduchu a zakrúžil ňou. Celkom výrečné gesto.

„Majú také skvelé vernostné benefity, že tam dosť často zájdem kúpiť nejaké pozornosti zo zahraničnej cesty.“

Vysoký muž vyprskol do smiechu a krútil hlavou.

„No, dočerta, ani trošku si sa za tie roky nezmenil.“

„Prečo by som mal? Dobré netreba meniť,“ odtušil okuliarnatý a vzal si ďalší bonbón. Chvíľu len ticho sedeli pri stole a vychutnávali čokoládu. Nato sa vysoký opäť pomrvil

na stoličke. Nemal príliš veľa času. O pol hodiny musí byť naspäť v práci a starať sa o pacientov. Smrteľne únavné večerné pohotovostné zmeny pripadli tento týždeň jemu. Deti s bolesťami uší, gazdovia, ktorí dostali kopanec od koňa, merania krvného tlaku a obnovovanie receptov. Bavila ho práca v súkromnej ordinácii v Reykjavíku, ale aby dostal od štátu licenciu, musel sem-tam odslúžiť aj nejaké hodiny na pohotovosti. Radšej by ich robil na vidieku, lebo tam lepšie platia.

„Povedz, prečo si sa rozhodol variť kávu uprostred dňa, keď si taký rozlietaný?“

Muž na druhej strane stola si zložil okrúhle okuliare, palcom a ukazovákom si pretrel oči a nasadil si ich späť. Načiahol sa k rohovej poličke po modrú zložku s nejakými dokumentmi a položil ju na stôl.

„V zložke je jeden papier s akýmsi menom. Dotyčný bol u teba v ambulancii a nedopatrením sa stratili jeho záznamy.“

Posunul zložku na druhú stranu stola a ostro sa pozrel priateľovi do očí. Trikrát ťukol ukazovákom po obale, aby zdôraznil, čo povedal.

„Chápeš to? Stratili sa. Nepříjemné, no občas sa to stáva.“

Vysoký chvíľu váhal, no napokon vzal zložku do ruky. Zložil gumičky a otvoril fascikel. Striaslo ho, keď si všimol meno na štvorčekovom papieri. Samozrejme, že si pamätá. Bola to výnimočne strašná záležitosť. Zdalo sa mu nepredstaviteľné prijať to, čo mu teraz ponúkali. V žiadnom prípade nemôže...

Okuliarnatý si odkašľal a trochu zvýšeným hlasom prehovoril:

„Vidím, že váhaš. Nie je dôvod. Nie je to taký hrozný prípad, ako sa na prvý pohľad zdá. Napokon, ide len o malý detail. To sa rýchlo vyrieši.“

Držal fascikel v rukách a mal pocit, že je mokrý, pichalo ho v žalúdku. Vysoký cítil nevoľnosť. Brucho mu zareagovalo na smotanu z kávy.

„Je to úplne jednoduché! Papiere zmizli a ty môžeš dostať ten pozemok, po ktorom si toľko túžil. Vyzvem zastupiteľstvo, aby sa o tom budúci týždeň hlasovalo,“ rozhodne vyhlásil okuliarnatý muž a podoprel si rukami bradu.

Pozemok. Vysoký chlap sa už dlho snažil odkúpiť obecný pozemok. Mal mimoriadne výhodný obchodný plán. Zahraniční sponzori už čakali, všetko bolo pripravené. Už ho len získať, aby mohol začať. Potom už nič nebude brániť prílevu peňazí.

Továreň na spracovanie rýb predstavovala cestu k bohatstvu. Nehodlal sa po zvyšok života babrať s telami neznámych ľudí a počúvať litanie ich ponôs. Nesťažuje sa, nemá vôbec zlý mesačný zárobok, ale ku skutočnému bohatstvu sa ako lekár neprepracuje. Rybia továreň na lososy chované v zajatí je úplne iná liga. Prinesie mu kopu prachov. Začne prevádzku a tak o dva roky ju predá nejakým nórskeym investorom. Už podpísali predbežné zmluvy. Má dlhodobý plán zanechať lekárske povolanie a presedlať na podnikanie. Chce sa dostať do vyšších kruhov, preč z tohto sprostého ostrova. Továreň v tom hrá významnú rolu.

Vysoký muž vzal zo stola sklenený džbán a nalial si studenej vody. Snažil sa premýšľať logicky. Teraz treba zachovať chladnú hlavu. Dobré naplánovať a nebojácne uskutočniť. Žiadne váhanie. Zaútočiť, keď na to druhá strana nie je pripravená. To bola veta z jeho obľúbenej knihy *Umenie vojny* od Sun-c'eho. Presne tak to urobí, nemá inú možnosť.

Položil prázdny pohár na stôl, vstal, zasunul späť pod stôl nepohodlnú stoličku a vzal fascikel. Napokon podal kamarátovi ruku na znak dohody.

TERAZ

3. KAPITOLA

Reykjavík, február 2020

Slabý vietor na konci zimy rozvieval dlhé vlasy vyšetrovateľky Hildur Rúnarsdóttirovej, končeky akoby chceli uletieť na sever. Zložila uterák na stoličku vedľa ruksaku a obula si biele plážové sandále s logom siete benzínok. Boli nevyhnutnou výbavou, keďže po brehu sa občas povalovali rôzne sklené črepiny a iný odpad. Hildur prešla po pláži s bielym pieskom a obišla mólo. Napravo k nemu priliehala vyhrievaná lagúna. Voda z horúceho prameňa pomáhala, okolité more nebolo chladnejšie než pätnásť stupňov. Prešla okolo lagúny a namierila si to na otvorené more. Vyzula sandále a vošla do studenej vody. Najprv jej premrzli členky, následne kolená. Piesok na dne príjemne štekľil chodidlá. Na opačnom brehu zahliadla radové domy popri mori v obytnej štvrti Kópavogur. Postupne sa ponorila do osemstupňovej vody až po brucho, hodila sa do mora a začala plávať. Prekážalo jej, že tam nie je sama. More bolo pre ňu vždy miestom, kde chcela vychutnávať ticho bez prítomnosti iných ľudí.

Ešte bol len prelom zimy a jari, no na verejnú pláž v Reykjavíku si našlo cestu prekvapivo dosť ľudí. Mnohí sa za posledné roky nadchli pre plávanie v studenej vode, bolo to vidno. Bola plná plavcov v neoprénových oblekoch a rukaviciach, ktorí sa nahlas rozprávali.

Hildur nepoužívala pri plávaní v chladnej vode žiadne pomôcky. Pri surfovaní si obliekla kombinézu, no plávanie bola celkom iná záležitosť. Chladnú vodu treba poriadne pocítiť na tele. Vždy túžila mať možnosť sa sem-tam poriadne schladiť. Chlad prestupoval od nôh do brucha a hrude, srdce jej tĺklo pomalšie. Pomohlo jej to upokojiť sa.

Po pár stovkách metrov začula, že na ňu niekto volá z náprotivného brehu. Silnejší pán v staršom strednom veku v bielom froté župane si spravil z prstov pred ústami trúbku a kričal na plné hrdlo:

„Neplávajte tak ďaleko!“

Hildur štvalo, že musí zastať. Pozrela na muža a mávla rukou. Ukázala mu palec hore, že má všetko pod kontrolou. More pre ňu znamenalo všetko. Lieči smútok a pomáha prinavrátiť radosť. Na mori môže byť úplne sama a bojovať s niečím, nad čím nikdy nezvítazí. Milovala surfovanie. V Reykjavíku to nebolo na mori ľahké, nemala tu také vlny a prázdne pláže ako doma v Západných fjordoch.

Metropolu poznala zo študentských čias. Chodila tam na policajnú akadémiu a po štúdiu tam zostala niekoľko rokov pracovať. Keď v domovskom regióne hľadali vyšetrovateľa a vedúceho oddelenia pre pátranie po nezvestných deťoch, Hildur sa prihlásila a získala miesto. Tešila sa, že sa vracia domov, do Ísafjörðuru. Posledných desať rokov mala vcelku pokojný život. Cítila, že patrí do kraja medzi strmými horami a búrlivým morom.

Prírodné živly a tmavé zimy by položili mnohých, nie však Hildur. Divoký vietor a obrovské vlny dorážajúce na pobrežie pre ňu znamenali pokoj a harmóniu. Akoby vytvárali hranice, ktoré ju nútia zostať na mieste.

Občas sa však cítila úplne neznesiteľne. Keď udrela úzkosť, Hildur sa stiahla do svojej bubliny. Cítila sa vyko-

renená zo sveta, rástli jej hrče v hrudi a žalúdku, nemohla poriadne dýchať. Vtedy mala chuť splynúť v nenávratne s chladným búrlivým morom.

Hildur sa za posledné dva mesiace príliš k surfu nedostala, možno raz-dvakrát, určite aj preto cítila zbytočne veľké napätie v tele. V januári sa musela opäť na chvíľu vrátiť do Reykjavíku. Tumi Einarsson, jej priateľ a kolega z hlavného mesta, nešťastne spadol v službe a zranil si koleno. Maródku odhadli asi na dva mesiace. Hildur sľúbila, že ho zastúpi, bol to jej blízky kamarát a predovšetkým ju o to poprosil. Tumi viedol oddelenie pátrania po nezvestných deťoch v Reykjavíku.

Nemala rada mestské prostredie. Vyčerpávalo ju sedenie v zápchach, hluk zo stavieb a neustávajúci príliv nových služobných úloh. Nevedela sa dočkať návratu domov. Našťastie, Tumi už bude maród len pár týždňov.

Čoskoro sa odtiaľto dostane. Táto myšlienka jej azda pomôže prekonať ťaživý pocit, ktorý ju prenasleduje posledné dni. Od raného detstva dobre vedela, čo je to úzkosť. Vedela, že jej prababka Hrafninnu bola svojho času jednou z najznámejších jasnovidiiek na Islande, ktorá predpovedala, čo sa stane, a ľudia si k nej chodili po rady. Islandčania od dávna verili, že tento dar sa dedí, no to šťastie nemá každý. Hildurina teta Tinna, u ktorej Hildur strávila svoju mladosť, zastávala názor, že dar jasnoviectva od Hrafninnu preskočil pár generácií a prejaví sa práve u Hildur.

Hildur si tým nebola taká istá. Úprimne povedané, nemala práve vysokú mienku o rôznych veštcoch a príbehoch o škriatkoch. Dokázala však vycítiť, že sa blíži nejaké nešťastie alebo násilný čin. S tým nič nezmohla.

Pred dvomi týždňami sa na Islande stala tragická letecká nehoda. Malé lietadlo sa krátko po štarte zrútilo do

mora a pilot zahynul. Niekoľko dní predtým cítila výnimočný nepokoj. Neprekvapilo ju teda, keď sa dozvedela o tom nešťastí. Čakala, že sa dačo zomelie.

Keď bola mladšia, pevne verila, že tieto predtuchy priťahujú nejaké dôležité poznanie. Skľučujúce, zlé tušenia by teda mohli mať nejaký zmysel. Teraz sa musela vyrovnávať s novým tušením, že sa čoskoro stane niečo zlé, no nemá poňatia čo presne ani komu. Nedokázala sa brániť bezmocnosti a smútku, ktorý jej spôsobovali tieto predtuchy. Za tie roky sa to musela naučiť jedine prijať.

Hildur ešte párkrát zabrala rukami a plávala vpred v chladnej vode. Keď sa priblížila k brehu Kópavogur s radom drahých luxusných domov, otočila sa. Nadýchla sa, ponorila sa pod hladinu a záberom nohami nabrala rýchlosť. More jej šumelo v ušiach a z úst jej vychádzali malé penové bubliny. Pocítila známe pálenie v pľúcach. Po pár kopnutiach nechala telo vyplávať nad hladinu. Vynorila hlavu a začala intenzívne lapať po dychu.

Vyšla z vody na piesočnú pláž, vytriasla si z dlhých vlasov morskú vodu a nazula si staré šľapky.

Muž vo frotírovom uteráku si demonštratívne prekrížil ruky na hrudi. Vyčítavo sa na ňu pozrel.

„V zime je takéto potápanie nebezpečné pre zdravie.“

Hildur niekoľkokrát poskočila na pravej nohe, aby dostala vodu z pravého ucha. Liezlo jej na nervy, ako ten chlap predstiera starosť o jej zdravie. Vedela, že keby bola mužom v strednom veku, nikto by ju neotravoval nevyžiadanými radami, kde a kedy nemá plávať.

„Som zvyknutá na studenú vodu, pochádzam zo Západných fjordov,“ odvetila mu a šla ďalej.

Vrela jej krv v žilách. Vymrznutie striedal bezpečný hrejivý pocit. Plávanie v mori zmierňovalo vnútornú tiaž,

ktorá ju zvierala. Poskladala uterák, položila ho na drevenú lavičku a chvíľu len tak sedela na studenom vzduchu. Vietor prinášal premrznutému telu blahodarný pocit.

Hildur premýšľala. Úzkosť zvyčajne povolila, keď sa už niečo zlé stalo, no po leteckej tragédii to tak nebolo. Stále cítila nepokoj. Prvýkrát to zažila v ráno toho dňa, keď sa jej sestry nevrátili zo školy a nikdy viac ich nevideli.

Škrela ju, že v prípade Rósy a Björk nijako nepokročili. Minulú jeseň sa v nej rozhořel plamienok nádeje, keď pri vyšetrovaní spletitej série vražd natrafila na nové indície, ktoré by mohli objasniť osud stratených sestier. V starej jame našli šaty, aké mali sestry v ten deň na sebe, a hromádku kostí. Hildurin známy, patológ Hákon Bjarnason z Reykjavíku, ktorému hovorili Axlar-Hákon, preskúmal šaty aj kosti a dospel k presvedčeniu, že nejde o ľudské pozostatky. Zvláštnu prezývku mal od študentských čias. V divadelnom predstavení o živote Axlara-Björna, známeho islandského sériového vraha zo šestnásteho storočia, hral hlavnú úlohu a stvárnil ju tak hodnoverne, že ho odvtedy začali volať Axlar-Hákon.

Hildur mu bola vďačná, že sa venoval tým kostiam. Prostredníctvom nájdených vecí sa snažila odhaliť niečo nové o osude svojich sestier, no bez výsledku. Stopy zmizli a ani jej sa nepodarilo nájsť nové.

Hľadela na ľudí, ako sa vzájomne zhovárajú, a vníma-la, že sa blíži jar. Čoskoro sa začnú predlžovať dni a potom nastane leto. Napriek tomu sa však cítila deprimovane. Nešťastné slabé morské vlny jej nestačili, musela vymyslieť niečo iné. Vstala a odišla do šatne. Obliekla sa, z bočného vrecka tašky s vecami na plávanie vybrala mobil a vyhľadala aplikáciu, ktorú potrebovala.

4. KAPITOLA

Západné fjordy, február 2020

Drevená dlážka zavŕzgala pod nohami, vykláňa sa a pazerá cez priezor na zasneženú krajinu. Iba dva vtáky krúžia po oblohe, inak všade vládne úplný pokoj. Zvečerieva sa. Zapadajúce slnko okolitej krajine čoskoro daruje posledné lúče. Vnútri v chatke sa ozýva sípavý dych. Cítiť v nej olej a kov.

Malý drevený zrub stojí uprostred otvorenej krajiny. Vnútri nie je o nič teplejšie než vonku, no aspoň steny chránia pred silným vetrom, čo duje na vysočine. Pohládza lesklú pažbu svojej loveckej pušky a spokojne sa usmieva. Zbraň Sako 85 má naolejovanú pažbu z orechového dreva. Príjemný pocit, držať ju v ruke.

Z príručného stolíka pri najdlhšej stene si berie čiernu nádobu. Jemne ju obopne prstami.

Tlmič zmierni zhuk výstrelu. Tá vecička má aj iné výhody: z hlavne nevyšľahne taký veľký plameň a náboj vystrelí presnejšie.

Pripne zásobník na miesto, nabije zbraň, zatiahne poistku, sadne si na stoličku a oprie pušku o okenný rám. Postojačky by sa strieľalo príliš ťažko.

Čoskoro nadíde správny čas. Nahne sa, pozrie cez zameriavač a čaká. Prejde chvíľa, ďalšia. Nakoniec sa v zameriava-